

Темний спадок. Братство

КУПИТИ

Аделаїда завжди росла з дивним відчуттям порожнечі. Здавалося, у цьому житті їй ніде немає місця. Навіть батьки ставилися до дівчини холодно й відсторонено.

Якось Ада знаходить удома скриньку зі старими фотографіями тата й мами і загадковим медальйоном зі змією. Відтоді їй не покидає бажання дізнатися, які таємниці криються за цими предметами. Дівчина переводиться в Карпатський університет — альмаматер своїх батьків. Там їй вдається вступити до загадкового студентського братства «Велес».

Життя закрутилося вихором: цікаві лекції, вечірки, нові друзі й навіть кохання. Нарешті вона опинилася серед своїх.

Але все змінюється, коли Ада стає свідкою кривавого ритуалу й дізнається моторошну правду про себе та свою родину. Тепер вона втрапила в історію, з якої неможливо виплутатися, не забруднивши рук...

20 років тому.

Увечері, коли долі шістьох дітей переплели навіки, Ірена вперше відчула холодний подих смерті на своїй шії.

Повітря в хатині було важким, насиченим ароматами напівзотлілого полину, чебрецю й вологого дерева. Ірена вдихала цю суміш, мов останній спогад про щось тепле. Свічки відкидали м'яке світло на стіни, і тіні танцювали там, немов шепотіли таємниці, про які ще рано було говорити вголос.

У центрі кола лежали діти. Загорнуті в хустки з рунами, виткані руками шести матерів з тонких ниток, з уплетеним волоссячком кожної дитини.

Її донька тихо посопувала. Личко розслаблене, кучерики спадають на очі. Поруч із нею дрімали ще дві дівчинки, геть різні — вогонь і вода. Рудий хлопчик, затиснувши в руці край хустини, тихенько смоктав пальчик. Ще двійко замикали коло. Разюча схожість їхніх рис видавала в них братів. Молодший лежав, широко розкинувши руки, ніби хотів усіх обійняти. А його брат — найстарший із дітей — був напружений навіть уві сні: брови злегка зведені, а пальці стиснуті у кулаки.

Навколо дітей стояло дев'ятеро дорослих. Ритуал щойно завершився, і вони ще не встигли оговтатися — кожен по-своєму допроживав момент. Один із чоловіків заклав руки за спину й уперто не дивився на коло, наче силкувався не втратити контроль. Його дружина, збираючи з підлоги трави, уважно стежила за дітьми, немов боялася, що хтось із них перестане дихати.

Поруч інша пара — обоє молодші, трохи розгублені. Жінка обережно поправила край хустки на доньці, а чоловік, поклавши їй руку на плече, стиснув другу в кулак, аж кісточки побіліли.

Стара жінка неподалік вовтузилася, складаючи до сумки різне начиння, час від часу озираючись на руденького малюка, якого вже взяла на руки її зморена донька. Онук.

І лише Ірена стояла непорушно, наче досі лишалася частиною ритуального кола. Вона відчувала, як кров відтікає від пальців, як дим у повітрі, здається, густішає.

За її спиною стояв чоловік — Лука. Вона відчувала його присутність так само гостро, як і запах полину. Його пальці трохи тремтіли, коли він оголосив:

— Віднині ці серця пов'язані, і жодне з них не завдасть болю іншому, — його голос лунав упевнено, хоча Ірена знала, чого йому це коштувало. — Вони стануть силою одне для одного. Одним колом, поки воно не розірветься.

Ірені до горла підступила нудота, стало важко дихати.

— Вибачте, — тихо сказала вона, приклавши долоню до грудей, — мені потрібно на повітря.

Не чекаючи відповіді, швидко рушила до виходу. Двері хатини прочинились, впускаючи вечірній вітер. На мить їй почулося, ніби він приніс із собою шепіт: тихий і холодний, що відлунював десь глибоко всередині.

Вона ступила на дерев'яну терасу і вхопилася за трухляве поруччя.

Гори, освітлені останніми відблесками сонця, скидалися на застиглих велетнів, що схилилися над лісом. Тут, у старій хатині Адамвичів, здавалося, був найкрасивіший вид на Карпати. Небо розпливалося плямами — винно-червоними, рожевими й блакитними. Над далекою долиною вже клубочився туман. Високо вгорі зажеврили перші зорі. Повітря було прохолодне, насичене ароматами хвої та землі. У тиші почулося, як десь у лісі каркнув ворон, а на віконницях хатини за-грали, потривожені вітром, легкі дзвоники.

Ірена глибоко вдихнула, досі стискаючи пальцями поруччя. Її груди здригалися. Вона дивилася на обрій, ніби там, між хребтами, мало з'явитися пояснення. Чи відпущення.

— Ми все робимо правильно? — пролунав позаду голос Луки.

Не озираючись, вона відповіла:

— Ніщо не дає такого спокою, як знання, що твоя дитина захищена.

Він підійшов ближче. У його рухах було щось насторожене, як у звіра, що не знає, чи довіряти тиші.

— Я... не впевнений. Ще ж не пізно відмовитися. Що, як...

— Це найкраще, що ми можемо зробити, — перебила вона. — Заради нашої доньки.

Лука промовчав. Іренині слова звучали впевнено. Він побачив, як вона торкнулася живота, — ненавмисно, інстинктивно. Той рух був майже непомітним, але достатнім, щоб вселити впевненість і в його серце.

Ірена нарешті поглянула на нього:

— Не треба більше про це, мені й так тяжко, — сказала вона тихо. — Ми вже обрали.

У її очах не було й крихти вагань.

Скрипнули двері. З хати вийшла стара жінка, обережно тримаючи на руках онука. Той досі був закутаний у хустину, тільки носик та великі бурштинові оченята визирали назовні. Хлопчик не плакав, лише крутив головою, ніби роздивлявся кольори вечора.

— Файно ниньки сі зробило, пробурмотіла стара собі під ніс, ступаючи на вологу землю. А потім трохи гучніше додала: — Діти прокидаються вже. Позбирайте мені хустки, збережу подалі від тих пазуряк.

— Я зберу, — озвався Лука. Обійшовши дружину, зупинився у дверях:

— Віро, не краще хустки спалити?

— Подивимося, поки не треба, — похитала головою жінка й перевела погляд на малого.

Хлопчик потягнувся рукою до останнього промінчика сон-ця, що ковзнув по його обличчю. Засміявся, як уміють тільки малі діти. Віра дивилася на онука — довго й мовчки. Її зігнута постать ніби стала ще меншою супроти величних гір.

— Як думаєте, спрацювало? — запитала її Ірена.

— Спрацювало, — усміхнулась та, поправляючи хустку на голові малого. — Сподіватимемося, — тихо додала, — що сьогодні все вирішиться добре. Але навіть якщо прийде темрява, жоден з них не буде самотній. Цей зв'язок теперечки непорушний. Одне в одному завжди прихисток знайдуть.

Вона помовчала, потім додала, уже голосніше, з тінню гніву в голосі:

— Я не буду їм тут ся показувати. Давайте Вікторії честь, як хоче. Я не буду. Я вже не в ковені. І нікого з них не пробачу.

Ви, може, з ними ще жити будете, а я — ні. Мені нічо з ними не держати.

— Віро, — Лука вже повернувся, — ви й не мусите. Ми розберемося. Дітей поки заберуть до маєтку помічники. Там для них усе готове. А потім подивимось, може, й роз'їдемося, допоки буча вгамується.

Він спустився трьома сходами й віддав їй складені одна на одну хустки.

— Най буде, — коротко кивнула жінка, примощуючи їх під руку. — Але ми з Феліксом Марію вдома чекатимемо. Не пущу до маєтку, — вона притисла малого до себе.

Ірена підійшла ближче. На її обличчі не було ані втоми, ані гніву — тільки тиха вдячність.

Вона стисла суху, як кора на старому дереві, руку Віри.

— Дякую, — прошепотіла. — За все.

Віра не відповіла. Тільки подивилась їй у вічі — довго й уважно. А потім відвернулась і рушила вниз, туди, де залишила автівку.

Сонце торкнулося горизонту. Край неба палахкотів золо-том, а під ним — міддю, кривавим пурпуром, сивими хмарами.

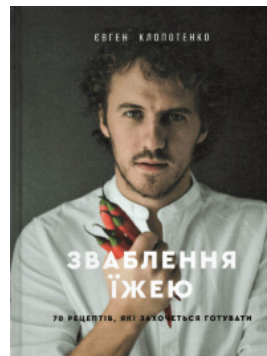
Ірена й Лука взялися за руки й проводжали поглядами жінку. А з вікна хатини на них дивився, притуливши долоньки до скла, трирічний хлопчик. Його блакитні очі здавалися серйознішими, ніж мали би бути в дитини цього віку.

Вітер пройшовся низиною — і запанувала тиша. Цей вечір мав вирішити все.

Рекомендована література

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набуття корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Зваблення їжею. 70 рецептів, які захочеться готувати

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Домашня консервація до столу і про запас

Обери мене

Кров і попіл: Із крові й попелу

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ